

LATVAS

No. 28. Metai XII

Liepos-July 9, 1932

LTSR valst.
respubliknē
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

VIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

E v a n g e l i j a .

LUK. 16, 1—9

ANUO metu Jėzus pasakė savo mokyti-
niamis šitą prilyginimą: Buvo vienas
turtingas žmogus. Jis turėjo užvaizdą.
Tas buvo jam apskūstas, kaip kad būtų
išaikvojęs jo lobį. Todėl jis pasišaukė jį
ir jam tarė: Ką tai girdžiu apie tave?
Duok apyskaitą savo užveizdavimo, nes
jau nebegali toliau būti užvaizdu. Užvaiz-
das gi pats sau vienas sakė. Ką veiksiu,
kad mano valdovas atima iš manęs užveiz-
davimą? kasti neįstengiu, elgetauti gė-
džiuos. Žinau, ką darysiu, kad žmonės ma-
ne priimtų į savo namus, kuomet būsiu
atstatytas nuo užveizdėjimo. Taigi jis su-
vadino savo valdovo skolininkus vieną po
kito ir sakė pirmajam: Kiek tu esi sko-
lingas mano valdovui? Tas atsakė: Šimtą
statinių aliejaus. Jis jam tarė: Imk savo
raštą, greitai sėskis ir rašyk: penkias de-
šimtis. Po to jis tarė kitam: Tu gi kiek
esi skolingas? Tas jam pašakė: Šimtą sai-
kų kviečių. Jis jam tarė: Imk savo raštą

L e k c i j a .

ROM. 8, 12—17

BROLIAI: mes neesame kūno skolinin-
kai, kad gyventumėm kūniškai. Nes
jei jūs gyvensite kūniškai, numirsite; o
jei dvasia marinsite kūno darbus, būsite
gyvi. Nes kurie tik yra Dievo Dvasios ve-
dami, tie Dievo vaikai. Jūs juk gavote ne
vergytės dvasią, kad jums vėl reiktų bi-
jotis, bet gavote įsūnytės dvasią, kurioje
šaukiame: Abba, Tėve! Pati Dvasia duoda
liudijimą mūsų dvasiai, kad mes esame
Dievo vaikai. O jei mes esame vaikai, tai
ir tėvainiai: tėvainiai Dievo ir bendra tė-
vainiai Kristaus, jei tik drauge kenčiame,
kad būtumėm drauge ir pagarbinti.

ir rašyk. Aštuonios dešimtis. Valdovas pri-
pažino neteisiojo užvaizdo gudrumą, nes
šio pasaulio vaikai gudresni su sau lygiais
už šviesos vaikus. Ir aš jums sakau: Da-
rykite sau prietelių pagalba apgaulingų
turtų, kad jums mirus priimtų jus į amži-
niasias padangtes.

PRAŠO PASIMELSTI

Atsitolinusiam nuo šv. tikėjimo per
Jėzaus Švč. Širdies gailėstingumą prie
Dievo sugrįžimo malonės prašant —

Sveikas Marija....

Z. G. intencija už Elzbieta B. — Svei-
ka Marija.....

V. Jėzus Dalinosi su Mumis

Pagal *kun. V. F. Kienberger'į*
parašė *kun. Pr. J. Vaitukaitis*

Visais amžiais V. Dievas troško su mumis dalintis Jo neramybe. Jokia pareiga nevertė Jo sutverti žmogaus esimą čia, žemėje. Dėl Savo laimės Jis nereikalavo tvirti protaujančios esybės. Nieko negalima pridėti prie Jo gerumo, nes Jis yra Aukščiausias Gėris ir pačios Tobulybės esmė. Tačiau, Jis sutvėrė angelus, tas kilnias dvasias, kurios Jám tarnautų. Pranašas įžiūrėjęs Dievo Majestotą ir “angelų tūkstančių tūkstančiai Jam tarnavo, ir 10 tūkstančių kartų šimtas tūkstančių stovėjo Jo akyvaizdoje” (Dan. VII, 10). Ir jie visi nusilenkė prieš “Tris: Tėvą, Žodį, ir Šventąją Dvasią, Kurie duoda liudymą Danguje” (I Jon. V, 7).

Dievingoji Dievo Išmintis atsispindi angeliškosios hierarchijos tvarka. Šv. Tomas, Angeliškasis Daktaras, klasifikuoja angelus, pagal kuriuos įrodo Triasmenio Dievo būtybę. Trys hierarchijos, kiekviena susidedanti iš trijų chorų: 1) Serafinai, Cherubiniai ir Sostai; 2) Valstybės, Valdžios ir Dorybės; 3) Galybės, Arkangelai ir Angelai.

Angeliškosios dvasios yra sutvertos Dieviškosios Tobulybės pavydalu. Taigi, prieš Aukščiausiąjį Baltą Sostą angelai garbina Dievą, šlovindami ir giedodami: “Šventas, Šventas, Šventas, galybių Viešpats Dievas!” (Is. VI, 3).

Šv. Raštas mums sako, kad “pradžioje V. Dievas sutvėrė Dangų ir žemę. Ir

žemė buvo nederli ir tuščia” (Gim. I, 1-2). Dieviškuoju ilgėsiu Triasmenis Dievas troško žemę apgyvendinti sutvėrimais “žemesniais už angelus” (Ps. XVIII, 6). Adomo sutvėrimas buvo mūsų Išganytojo Įkūnijimo atvaizdas. Nemirštamasis gyvenimas buvo maloniausias Aukščiausiojo dovana žemės vaikams. Žmogus buvo “gyvenantis Dievo paveikslas.” Protingosios žmogaus sielos galios taip pat atvaizduoja Švč. Trejybės esimą. Tųjų galių yra trys dovanos: žinojimas, atmintis ir laisvoji valia.

Kai V. Dievas tvėrė žmogų, “jam į veidą įkvėpė gyvybės kvapą ir žmogus tapo gyvoji siela” (Gim. II, 7), tada prasidėjo Dievybės ir Jos dovanų dalinimasis su žmonijos gimine. Žmogus per nuodėmę prarado Dangaus Karalystės paveldėtojo malonę. Lygiai, kaip Golkondos turtai šiandien imami tik keiksmo prasme, taip ir žmonės praradę savo amžinąjį paveldėjimą, pelno Dievo praeikimo bausmę. “Padarei iš mūsų paneikinimo dalyką mūsų kaimynams” (Ps. XLIII, 14), šaukė Izraelio giminė Jehovai. Ir Jehova išgirdo jų šauksmą. Dėl to yra parašyta: “Kas turi ausis, argi neklauso? Kas turi akis, argi nemato (nežino, ką yra padaręs)?” (Ps. XCIII, 9).

Pranašas ir patriarka atėjo pas Ebrajų tautą ties jų gyvenimo palapiniu durimis su V. Dievo nuotaika. Net jų ištrėmimo gyvenime Jehova kalbėdavo į juos. Taigi, Dovydas, atsimindamas gyvuojančią Dievo Apvaizdą, kuri viešpatuoja Gailestingumo Soste giesmėje įamžino žodžius: “Taip Jis (Jehova) nepadarė nei vienai tautai ir Savo nuta-

rimų joms neapreiškė. Aleliuja!” (Ps. CXLVII, 20).

Paskirtu laiku Išganytojas atėjo dalintis su žmonėmis Dievo Karalyste. Jis atėjo, kad mes taptumėm Dieviškosios Prigimtės dalininkas. Amžinojo Žodžio Įsikūnijimu žmogus radosi Dievuje ir per tai jau mūsų pačių “gyvenimas yra paslėptas su Kristumi Dievuje” (Kol. III, 3).

V. Jėzus atėjo šion žemėn, kad dalintis Savo Dievybe su nuolankiomis ir ramiomis sielomis. “Štai, visos sielos yra mano!” (Ezech. XVIII, 4). Taigi, Švč. Trejybės sutarimu buvo nuspręsta, kad per V. Jėzų Kristų, Dievo malonių Dalintoją, čia, žemėje, “pats sutvėrimas bus išliuosuotas iš sugedimo vergijos į Dievo vaikų garbės laisvę” (Rom. VIII, 21).

Dievingasis Mokytojas įvykdė naują įsakymą. Jis atėjo nesugriauti ir nepanaikinti Mozės įsakymų. Savo atėjimu Jis mokino, kaip pagerinti ir atnaujinti šį pasaulį, kuriame gyvename. Dievo garbinimas neturėjo būti suderintas su veidmainingumu ir Dievo šlovinimas neturėjo būti reikštas vien viešame pasirodyme. Kristaus įsakymas buvo išymėtas artimo meilėje, kuri buvo pagrįsta tvirtu Dievo meilės pagrindu.

“Aš atėjau,” V. Jėzus pasakė, “kad turėtų gyvenimo ir apščiau turėtų” (Jon. X, 10). Šv. Lukas, ištikimas mokinys ir Šv. Povilo bendras, gražiai žymi pobūdį ir nuopelnus pasaulio Išgelbėtojo, Kurs atėjo su mumis dalintis visuose daiktuose. “Jėzus iš Nazareto perėjo, gera darydamas ir gydydamas visus velnio apsėstuosius, nes Dievas buvo su Juo” (Apašt. Darb. X, 38). Ligonio kiekviena liga tapo išgydoma: neregiai išvydo šviesą, raupsuoti apsivalė, raiši vaikščiojo, kurčiai girdėjo ir nebyliai kalbėjo. Pirm visako, nusidėjėliams buvo atleista ir vargšams buvo garsinama evangelija. “Mes esame liūdytojai,” pažymi šv.

Lukas, “visa to, ką Jis darė žydų šalyje” (Ibid. v. 39).

B e t l i e j u s — palaimintoji Jėzaus Kristaus giminė. Ebrajų kalboje reiškia “Duonos Namai.” Tai apibūdina, kad Jis gyvens Duonos pavydalu Švč. Sakramente, kur galės visais amžiais dalintis ir nuliūdimaiais ir džiaugsmiais visų žmonių, kurie Jį priims į savo širdį.

N a z a r e t a s — Jo namai. Trumpa yra tų palaimintųjų metų istorija: Vaikelis Jėzus vargo gyvenimu dalinosi, nes Juozapas, to miesto dailydė, negalėjo gyvenimo geresnio pagaminti savo sužiedotinei žmonai ir savo Posūniui, Kurį Dievas pavedė jo rūpestingai globai. Evangelistas mums teikia Šventosios Šeimos Namelio atspindį. Tai buvo ne-nykstančio skurdo ir vargų šešėlis. Dalininkas vaizduoja nužeminto Juozapo prastą dirbtuvėlę. Vaikelis Jėzus apibūdinamas su iškiestomis rankutėmis. Šventasis Jo Asmuo atšėšėlina sunkią Kryžiaus našta.

Tėvai ir vaikai, imkitės iš Nazareto pamokas! Kai Juozapas ir Marija “rado Jį bažnyčioje...Jis iškeliavo su jais, atėjo į Nazaretą ir buvo jiems paklusnus” (Luk. II, 51). Įsivaizduokite Mariją, kai ji sergsti savo Sūnų į vyrus augantį. Ji už Jo Kryžiaus šešėlį matė. Tačiau gyvenimo dienos Nazarete buvo laimingiausios ir Dievo Apvaizda glūdėjo Jame. Ir V. Jėzus “augo išmintimi, metais ir malone pas Dievą ir pas žmones” (v. 52). Jis augo prisitaikant Švč. Žmogystos teisių, kurioms pats pasidavė, ir kentėjo, kad mes taptumėm Jo Atpirkimo dalininkais mūsų išganymui.

Mintys apie Nazaretą mums primena V. Jėzaus bendramanius. Be abejonės, jie visi labai Jį mylėjo. Nazarėčiai darbininkai, po vakarienės, gal rinkosi Juozapo namų darželyje ir nustebę, gerėjosi, žvegdami į tą Vaikelį, Kurs “augo išmintimi, metais ir malone.” V. Jėzus dalinosi darbais namuose ir Patėvio dirbtuvė-

lėje. Jis skubėjo Marijos pareikalavimu, kad ką nors Jai padėti arba pernešti. Vaikiškos Jo rankos buvo darbui pratinamos, kaip dailidės, Juozapo, padėjėjo. Taigi, Jis, kaip vaikas ir jaunikaitis, dalinosi prastais dailidės verslo dar-

bais. Tuo pačiu Jis jau pirm tiek amžių laimino prastus mūsų katalikų darbininkų namučius, kuomet jie dabar prisimena Nazaretą ir tuos Jo metus, kuriuos ten praleido, laukdamas tos dienos, kurioje turės visą apleisti.

Švč. Marijos Meilės Dorybė

Šv. Paulius sako (I Cor. XIII. 13): "Taigi dabar pasilieka trys dalykai, tikėjimas, viltis ir meilė; tačiau, didžiausias tarp jų yra meilė", šiuomi pažymėdamas, kad meilės dorybė praviršija visas kitas dorybes ir tai dėlto, kad tikrai ji viena žmogų suvienija su DIEVU, kad kitos dorybės tikrai per ją įgauna savo vertybės ir kad, pagaliau, ji gyvuoja ir po mirties.

Meilė tokiais kietais ryšiais suriša žmogų su DIEVU, kad tikrai nuodėmė gali šituos ryšius sutraukti, iš ko seka, kad tikrai nuodėmė yra priežastis, kad mūsų širdyje neapsigyvena meilė.

Meilė DIEVUI yra tai mūsų tikėjimo pagrindas. Ji tai priveda žmogų prie amžinosios laimės. "Kas mane myli, bus mano Tėvo mylimas, ir aš jį mylėsiu... prie Jo nueisime ir padarysime pas Jį buveinę" (Jon. XIV. 21-23). Gi šv. Jonas sako (I Jon. IV, 16): "Kas gyvena meilėje, gyvena DIEVE, o DIEVAS jame." Tikrai per meilę kitos dorybės įgyja savo vertybės, kaip tai tvirtina šv. Paulius (I Cor. XIII. 1-3), jog žinojimas kalbų, mokslas, stebuklų ir pranašysčių dovana, išmaldos ir apsimarinimas neturi jokios vertės, jei žmogui stoka meilės. Pagaliau, meilė niekad nenyksta ir po mirties: "Meilė niekad nepaliauna, nors pranašystės paliaus buvusios, nors kalbų nebebus, nors žinojimas ne-

ku pavirs". (I Cor. XIII. 8). Tuo tarpu kai tikėjimas po mirties virs regėjimu DIEVO, viltis gi džiaugimusi Juomi, tai meilė liepsnos!

Vienybė, kuria meilė, taip sakant, sucementuoja sielą su DIEVU, nėra tai bergždžia: "ji apsireiškia meilės veiksmu ir, progai atsitikus, paskatina žmogų prie prakilniausių pasiaukojimų dėl meilės to paties DIEVO, kursai ir mus yra nymylėjęs be galo! "Meilė yra kantri, maloninga. Meilė nepavydi, nesielgia sauvalingai, nesipučia. Ji yra nesididžiuojanti, neieško, kas jos yra, nesuserzina, neįtaria piktume, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi gi tiesa; visa nukenčia, visa tiki, visako viliasi, visa pakelia" (I Cor. XIII. 4-7).

Štai šitokios meilės pilna ir buvo Švč. Marija. Ji buvo nekaltai pradėta ir per savo visą gyvenimą Ji nebuvo papildžiusi nė mažiausios nuodėmės, nesusitepė nė mažiausia dėme. Pasiaukojusi DIEVUI iš pats mažens Josios siela ir širdis, apimta meilės DIEVUI ir artimui, kvėpėjo lyg kad kvapsniausi, puikiausioji rožė. Ir tai šio dėlei Bažnyčia ir davė Jai tinkamą nušaukimą, būtent: "Paslaptingoji Rožė!"

Kas gali tinkamai išmatuoti visą Švč. Marijos, DIEVO Motinos, meilės DIEVUI ir artimui gilumą, visą meilės liepsnojimą Josios meilingiausioje širdelėje,

visą karštumą, kokių Josios širdelė veržėsi prie DIEVO?! „Kaip kad Giesmių Giesmės sužieduotinė, Ji be paliovos šaukte šaukdavo į aukštības: „Parodyk man, o Tu, kurį myli mano siela, kur tu ilsies vidūdieny!“ (GG. I. 6).

Ir šita Josios meilė nebuvo tai bergždžia meilė. Ji išsiliejo į prakilniausį didžiausį pasiaukojimą! Josios meilė pasiekė savo šelmens ant Kalvarijos Kalno po kryžiumi, kai šita DIEVO Motina, paaukoko DIEVUI savo mylimiausiąjį Sūnų, kad Jis per savo kančias atsilygintų DIEVUI už žmonijos prasizengimus!

Meilės dorybė apima ne vien DIEVĄ, bet ir mūsų artimą, kiekvieną žmogų. Mylėti žmones tikrąja meile, trokšti jiems viso gero ir pasisekimo, pagelbėti reikale, paguosti nuliudime, kantriai pakelti jų ydas — štai pasekos, kurios randasi iš dieviškosios meilės dorybės!

Be JÉZAUS Kristaus nė vienas tiek, kiek Švenčiausioji Marija, nevykdydavo gyvenime meilės artimui. Gi, iš tikrųjų ar tai ne Ji, ta gailestingiausioji Motina, paaukoko savo Sūnų žmonėms atpirkti iš vergijos ir pati dalyvavo kartu su Juomi kančiose?! Argi tai ne artimo meilė vertė Ją sekti paskui JÉZU Kalvarijos keliu ir atsistoti po kryžiumi?! Gi ir dabar, kai Ji jau apvainikuota garbės vainiku danguje ir sėdi ant sosto, kaip kad tikroji dangaus ir žemės Karalienė, Ji nesiliauna besimelsdama už mus ir indama mus po savo motiniškosios globos apsiaustu, meldama nuliūdusiems paguodos, nusidėjėliams stiprybės ir noro keltis iš nuodėmių, teisingiems išverti iki galui!

Šita Josios meilė DIEVUI ir artimui iškelė Ją taip aukštai ir padarė Ją taip meilia DIEVUI ir žmonėms, kaip nė viena visų moterų, nė viena žmogų!

DIEVAS Ją taip myli, kad mes lengvai galime pritaikinti prie Jos Esterai karalienei pritaikintus Šventojo Rašto žodžius: „Karalius pamylėjo ją daugiau už

visas moteriškes; ji rado daugiau už visas moteriškes malonės ir mielaširdystės jo akivaizdoje, ir jis uždėjo jai ant galvos karališkąjį vainiką ir padarė ją karaliene Vastės vietoje“ (Ester. II. 17).

Meilė pagimdo meilę; taigi ir žmonės katalikai nieko taip giliai nemylė ir negerbia, kaip kad Švč. Mariją. Jau vien Josios vardas: Marija kažkaip sugriaudina žmogaus širdį, kad žmogus nė pats nepasijunta, kaip nulenkia prieš Ją galvą, ir nenorom pakelia dangun savo akis, lyg, kad norėdamas pamatyti tą meilingiausiąją Motinėle, kuri be paliovos rūpinasi žmonėmis, o ypač varguoliais!

Taigi ir matome, jog bažnyčios, labdaringos draugovės ir įstaigos po Josios vardu auga, lyg grybai po lietumi! Regime tūkstančiais nusidėjėlių, nelaimingųjų, prispaustųjų puolant po Josios kojų. Ir nė vienas neapsivylia! Kiekvienas, kursai į Ją kreipiasi, nėra atmestas!

Šio dėlei ir Bažnyčia ragina mus visus įsižiūrėti į šitą paslaptinę Rožę, sekti Josios pėdomis ir uždegti savo širdyje meilės DIEVUI ir artimui ugnį. Ir daugelis paklauso. Tačiau, kiek tai dar žmonių kurie, dėdamies išminčiais, su pašaipa žiūri į meilės dorybę ir nesupranta, jog mindo po kojų tokią brangenybę, kokios didesnės ir įsivaizduoti negalima!

Gi kodėl žmonės taip vargsta? Iš kur tie kerštai ir neapykantos net ir artimųjų tarpe? Iš kur tiek karų, maro ir bado? Gi trūksta meilės! Meilė nepavydi, bet stengiasi kitą padaryti laimingu! Meilė kiečiausiai suriša šeimos narius, meilė sutelkia talkon kaimynus, meilė paguodžia nuliūdusius, meilė atleidžia užmėstintinus, meilė pakelia vargus kantriai, meilė bėga pagalbon reikalaujančiam!

Sociologai, ekonomistai, filosofai ieško kelių žmonijos vargams sumažinti, laužo savo kaušus, o pamiršta, jog DIEVAS senai jau parodė kelią laimei: „Mylėsi Viešpatį už visa, o artimą kaip pats

save!" Gi aš čia pridėsiu: "Išžiūrėk į savo dangiškąją Motinėlą, stovinčią po kryžiumi, ir šaukis Josios pagalbos, ir sek Josios pavyzdžiu!" tai ir tavo siela prakvips, lyg ana "Paslaptingoji Rožė,"

o tavo prislėgtoje širdyje atsiras tokios ramybės, kokios pasaulis tau niekad os neduos ir negalės duoti.

Kun. A. Bublys, M. I. C.

Dekingumas

Buvo ruduo. Šaltas šiaurės vėjas smarkiai pūtė didžiojo miesto gatvėmis. Per visą vasarą miestas linksminosi ir džiangėsi saulės šiluma ir iš džiangsmo nežinojo kur dėtis kaitrai užėjus, — žmonės bėgo prie vandens: jūrų, ežerų ir upių, kad atsigaiventų ir pasilinksmintų. Bet dabar šiaurės vėjas pūtė, o ne pietų. Jis kaip žaibas nužengė ant miesto, saulei tekant, ir viešpatavo per visą dieną; buvo užsirūstinęs! Vėjas varė žmones atgai prie savo pareigų ir priminė visiems, kad laikas rintam darbui, ne pasilinksiminimams. Stebėtina kaip jė nepaprastas šaltumas atgaivino žmonių protus, vasaros karščių įkaitintus, ir vertė vėl stoti prie darbo. Ištikro išpildė Maironies žodžius,

"Vien tik šaltas šiaurės vėjas
Blaško žmones ir girelę
Ir daužydamas užėjęs,
Mus iš miego kelte kelia."

Dabar visi miesto gyventojai rintai dirba darbus: jie kas rytas bėga į ofisus, krautuves ir dirbtuves. Dabar jie blaivūs, ne išsiblaškę, kaip vasaros kaitroje. Lygiai ir vaikai nelakstė gatvėmis, bet motinų aprūpinti skubino į mokyklas. Laikas darbui — ir visi dirba.

Jonas Katauskas pajuto šiaurės vėją. Nors tai atgaivino jo protą, bet ir priminė jė liūdnei širdžiai, kad artinasi sunki žiema. Keletą metų atgal jis buvo baigęs pradinę mokyklą ir toliau mokslų nėjo. Tėvui mirus, jis vienas liko motinai našlei parama, kad duonos uždirbtų. Jiem sunku, bet galus sugebėjo surišti. Visgi

dabar širdis buvo liūdna, nes buvo paleistas iš darbo ir kur kitur negalėjo gauti; žiema gi artinosi.

"Mamyte," jisai tarė nusiminęs, "ką mudu darysiva šią žiemą. Niekur darbo negaliu gauti."

"Nenusimink, vaikelį," atsakė motina, meiliai į jė žiūrėdama, "Žinau, kad bus sunku. Reikia daryti kas galima ir atsiuoti Dievo valiai; Jis mus neužmirš."

"Taip, mamyte, gerai sakote, reikės vargti, bet Dievas mums pagelbės."

Motina nusišypsojo. "Gerai, vaikelį, kad taip manai. Ką gi tu šiandie ketini daryti?"

"Užsidirbti keletą centų, pardavinėjant laikraščius. Šiandie darbo negausiu, nes jau šeštadienis."

Kiek vėliau Jonukas jau pardavinėjo laikraščius ant vieno kampo, kur buvo daug krautuvių. Gerai sekėsi. Visi žmonės pirkto laikraščių. Pirmas pundas išnyko. Gavo antrą. Jonas linksmas. Nors nedidelis pelnas ir labai šalta, bet kad taip gerai sekėsi, tai jis džiangėsi.

"Labas vakaras, Jonai," pasveikino jė aukštas šiltai apsitaisęs vyras su malonia veido šypsena.

"Labas vakaras!" atsakė Jonas. "Kaip tamstai einasi, ponas Valaiti?"

"Prastai," atsakė Tadas Valaitis, trijų dešimtų metų vyras, Jono senas pažįstamas. "Darbo niekur negalima gauti. Tai toki dabar laikai!"

"Tai ir man. Todėl čia pardavinėju

laikraščius, kad bent kėletą centų galėčiau užsidirbti.”

Tadas pažvelgė į jaunikaitį. “Tau šalta, ar ne? Matau, kad drebi. Ar neturi geresnio švarko?”

“Biskį šalta. Bet švarkų nieks veltui nedalina.”

Tadas susimąstė. “Ateik pas mane,” tarė po valandėlės, “aš turiu keletą savo išaugtų švarkų. Galėsi gauti. Ateik pirmadienį. Ką? Nenori. Ką čia sakai? Nesisarmatyk. Jeigu neateisi, aš pats tau atnešiu.”

“Ačiū!” padėkojo Jonas, “gal ateisiu, jei turėsiu laiko.”

“Tai neužmiršk. Reikia man eiti į bažnyčią. Su Diev! Neužmiršk, pirmadienį.”

“Su Diev!”

Jonas apie tą pasikalbėjimą motinai nieko nesakė. Jis ryžosi neiti pas Tada, nes nenorėjo jo daiktų; norėjo patsai viską užsidirbti. Manė, kad Tadas apie tai pamirš ir viskas praeis. Pirmadienis praėjo amžių keliais. Jonas manė, kad jau visa užmiršta. Bet ne. Antradienį, kada jis ieškojo darbo, Tadas atvežė jam daug reikalingų dalykų ir ypatingai švarką. Tadas buvo beėnęs iš namų kai Jonas sugrįžo.

“Sveiks, Jonuk, ar užmiršai pas mane ateiti? Taip ir maniau. Bet žiūrėk, pats atvežiau.”

Jonas žiūrėjo į jį, nežinodamas ką sakyti.

“Padėkok”, tarė nudžiugusi motina, “toks jis tau geras. Kaip Dievo atsiųstas reikale.”

“Širdingai ačiū jums, Tada!” nedrąsiai ištarė Jonas, dėkodamas. “Ateis laikas kada aš jums galėsiu atsilyginti.”

“Na, gerai,” tarė Tadas. “Bet reikia man skubintis. Gavau darbo. Linkiu jums tokios laimės. Su Diev!”

“Ačiū, ačiū,” dėkojo Jonas kartu su motina, “Su Diev! Lai Dievas tamstai laimina!”

Praėjo penki, dešimtis, dvidešimtis metų. Jonas savo darbštumu žengė iš apačios į patį viršų. Buvo garbingas ir turtingas žmogus. Laimė maloniai jam šypsojosi.

Kartą Jonui teko važiuoti savo automobilium. Mašiną sukant į kitą gatvę, beveik nesuvažinėjo vieno senelio.

“Sustok, Jokūbai!” sušuko Jonas savo šoferiui.

Mašina sustojo. Senelis, parpuolęs iš išgasčio, atsikėlė ir dairėsi, nežinodamas kas daryti. Greitai mašiną apspito būrys žmonių.

“Jokūbai,” tarė Jonas, “paprašyk jį į automobilių. Nuvešime jį namo. Čia per daug žmonių.

Senelis sutiko. Važiuodami, pradėjo kalbėti. Jonas klausinėjo senelį; jam rodė, kad jis senelio balsą kur nors pirma buvo girdėjęs.

“Atsiprašau,” tarė Jonas, “man rodos, kad aš jus kur nors seniau mačiau ir su jumis šnekėjau. Kaip tamstos pavardė?”

“Tadas Valaitis.”

“Tadas Valaitis! Tadas... Ar tai galimas daiktas! Ponas Valaitis. Ačiū Dievui! Nepameni manęs! Aš tamstos senas pažįstamas, Jonas Katauskas.”

“Jūs, Jonas Katauskas,” nustebo senelis, žiūrėdamas į jo veidą... “iš tikrųjų tai jis!”

Jiedu nuoširdžiai pasisveikino. Jiems besikalbant šoferis pasuko namo. Ant galo mašina prisiartinio prie namų ir sustojo.

“Tai čia! sušuko Jonas, “jau namie. Eikime į vidų!”

—o—

Po pusvalandžio sėdo vakarieniauti. Jonas žinojo visą Tado gyvenimą. Valaitis buvo gerai stovėjęs pasaulyje, bet netikėta nelaimė paliko jį be pačios ir be turto. Tai jau praėjo keletas metų ir dabar seneliui buvo tikras vargas. Jonas Katauskas taip pat nupasakojo savo pa-

sisekimus senajam Tadaui — kaip jam laimė visados šypsojosi ir koku būdu jį pasidarė turtingas.

“Žinai ką, Tadaui,” tarė Jonas, “aš manau, kad bus geriausia, jeigu pasiliksi pas mane. Tamsta esi jau senas ir negali daugiau ko veikti. Galėsi čia tamsta ramiai su manimi gyventi ir maloniai praleisti paskutines savo dienas.”

Senelis susirūpino. “Bet, tai negalima, aš turiu pats sau duonos užsidirbti; aš negaliu būti ant jūsų rankų.”

“Ne, ne,” linksmai, bet ir rimtai atsakė Jonas, “pasiliksi su manim. Aš ne-

galiu užmiršti to, kada aš buvau jaunas, jūs buvote man ir mano brangiai motinėlei toksai geras. Ar atsimenat kaip žadėjau jums kada nors atsimokėti? Dievas davė šią progą, tai reikia pasinaudoti. Nepaleisiu! Galėsi, kiek sveikata leis apie namus padirbti, ir bus gerai.”

Abudu nutilo. Kai Jonas po valandėlės pažvelgė į Tadaų, pamatė, kad jam ašaros per skruostus rieda.

Taip doras žmogus atsimokėjo savo geram prieteliui, kuris jį neturto metu buvo sušėpęs.

M. Juodka.

* * *

Angeliškas Jaunuolėlis

vertė Vyt. M—nas

(Tąsa)

Aleksandras negalėjo susivaldyti iš džiaugsmo ir nubėgo pasidalinti tą linksmą naujieną su motina. Abudu kartu pradėjo ruošti tai, tokiai didelei šventei. Skaisti širdis taip karštai džiaugėsi ta laime, galvodama apie netolimą dangiško Svečio atvykimą. Šis susijungimas turėjo suteikti ir naujų malonių. Pats dangus pašventė tą dieną, kurios išgyvenimus mažasis Aleksiukas taip pasakoja: “Eidamas prie altoriaus, mačiau du angelus, stovinčius prie grotelių, kiti siautė kunigą, dalijantį šv. Komuniją; kai atėjo mano eilė, pastebėjau, kaip atsivėrė mano širdis ir Kūdikėlis Jėzus mažojo Karaliaus pavidalu žengė į mano širdį, tartum ant sosto.”

Šis reginys taip giliai įsmigo į vaikelio širdį, kad nuo to laiko, prie kiekvienos šv. Komunijos, prisiminimas to jam

teikė neapsakomo džiaugsmo.

Nuo to laiko švenč. Sakramentas tapo židiniu pamaldaus Aleksiuko gyvenime. Prieš kurį laiką dar pats savo rankomis dirbo altorėlius ir juos puošė, o dabar jau sekė bažnytines ceremonijas. Jau nustoję jį džiuginę kūdikystės laikai, bet traukė dabar jį prie savęs tikras Viešpaties Jėzaus buvimas švenč. Sakramente.

Kiekvieną sekmadienį artinosi prie Viešpaties Stalo. Šv. Mišių metu jis klūpojo prie altoriaus ir kalbėjosi su Kūdikėliu Jėzumi. Dešimt kartų per dieną atėdavo jį į numylėtą vietą prieš tabernakulį. Dėl to draugai vadino jį puikiu vardu “Didžiojo Altoriaus tarnų,” o pamaldieji, matydami jį taip karštai besimeldžiantį, vadino “šv. Jono Angelėliu.” Kai kurie stengėsi būti arti jo, manydami, kad ir ant jų nuplauks nors dalis tų malonių,

kurias Dievas tuo laiku jam teikia.

Švenč. Sakramento 40 valandų garbinimo metu nuolatos buvo prie altoriaus. Norėdamas atsidėkoti Viešpačiui Jėzui už tas nedorybes, kurias patiria jo gailestingoji Širdis jis nė minutai neatstodavo nuo tos sargybos. Jis gaudavo ten nepalyginamai didesnių ir vertingesnių malonių, negu visi pasaulio garbintojai, kurie atsiduoda žaislams ar kitiems smagumams.

Aleksiukas buvo labai pamaldus Švč. Sakramentui; o dėl to taip gerbė kunigus, kad, sutikęs kunigą, norėjo atsiklaupęs prašyti palaiminimo.

— Kai ir aš tapsiu kunigu, sakydavo, ir galėsiu kasdien maitintis Viešpaties Kūnu ir Krauju — ar tai nebus tikras dangaus laimės ragavimas žemėje?

Bet nesulaukė jis tos valandos, nes V. Dievas skyrė jį kitai šventykklai...

V. AUDRA

Aleksiukas, nuolat stiprinamas dangaus malonių, kaskart augo ir tobulėjo. Bet sulaukęs 14-kos metų, sulaukė sunkių išbandymo laikų.

Netikėtai, be jokios rimtos priežasties apsėdo jį pašaukimo abejojimai. “Ar gi iš tikrųjų negaliu tapti tobulu ir išganytu pasauliniame luome? Vienuolyno gyvenimas toks kietas... esu nestiprios sveikatos, nuolat mane vargina. ligos, ar galėsiu išlaikyti tiek metų mokydamasis to, kas kunigui yra reikalinga?... Pagaliau, ar esu tikras, kad tai yra Dievo valia? Ar nebus tai tik motinos noras, nes ji seniau aukėjo mane dvasiniam gyvenimui?... Visas mano noras šiandien atrodo vien šiaudų ugnies blykstelėjimu”...

Vis tokie ir panašūs abejojimai nedavė jam ramybės. Tai buvo tartum paslėptos širdies žaizdos. — Stengėsi nuraminti save maldoje, bet ir ten nerado suraminimo. Dažnai jautėsi taip apleistas, kad net nedrįso akių pakelti į dangų. Gilus nusiminimas viešpatavo jo veide. Ir miegas tolinosi nuo jo. Diena plaukė po dienos, o pagundos vis augo ir stiprėjo... ką turėjo pradėti? kokį duoti atsakymą?

Prisipažinti motinai?... Nesijautė pakankamai stiprus; buvo taip nuvargintas.

Tada išbalęs, pilnas nusiminimo, puolė dvasios tėvui po kojomis:

— Atsiduodu į tavo rankas, tėve, laukiu tavo sprendimo.

— Sūnau, — atsakė šis, — palieku tave Viešpačiui Jėzui. Jis tau atsakys! Rytoj priimk šv. Komuniją ir klausyk atidžiai balso, kuris prabilis į tavo širdį.

Ir tai buvo išsigelbėjimas. Rytojaus dieną vaikelio širdies gelmėse vyko nuostabus Mokytojo pašnekesys su mažu mokinium. Aleksiukas suprato, kad turi ištvirti pasiryžime ir stoti vienuolynan. Nuvargusią jo sielą nušvietė tartum naujas saulės spindulys — nubaidė tamsybės ir grįžo linksma širdies ramybė. Novicijatas tapo jam žadėtąja žeme, į kurią fačiau galėjo pažvelgti tik iš tolo.

Pašaukimo abejojimai turėjo dar pasikartoti.

Motina, nujausdama sūnaus abejones, pati dėl to kentėjo, pasiryžo pagaliau pasikartoti kartą išbandyti Aleksiuką.

— Blogai padariau, įsikišdama besirenkant tau luomą, — tarė ji jam; — man atrodo, kad savo troškimus pareiškiau tau kaipo Dievo valią. Nori tapti jėzuitu? Aš taip pat trokštu, bet tai gal yra tik

svajonė, kurią gali laikyti man už blogą, tesaugoja mane Dievas nuo tos atsakomybės. Ar tavo amžiaus jėgų pakaks vykdyti tokias sunkias pareigas? Palik tolimesniai laikui savo sprendimą. Ateis valanda daryti tą tokį svarbų žingsnį, jei tokia bus Dievo valia.

Atrodė, kad audra vėl pasikartoja ir viskam vėl tenka statyti klaustukas.

Tačiau berniukas po maldos ramiai tarė:

— Ne, mamyte, tu neklydai. Ženklaai, kuriais V. Jėzus naujina pasaulimą, yra taip aiškūs ir neklaidina, kad man ilgiau laukti negalima. Nuo šiol, jei Dievulis padės, niekas neprives prie abejonių. Jei abejojai — išstirk mane, priešinkis mano norams, žemink mano puikybę, liepk daryti kas man yra sunku, būsiu už tai visuomet dėkingas ir laimingas, o kai ištersiu tame — stosisi į novicijatą.

Violanta, nors jau buvo širdies gilumoje įsitikinusi pasaulimo tikrumu, tačiau, norėdama geriau išbandyti sūnų, nepraleido nė vienos progos jo norui pakeisti. Netikėtai ir sunkiais paliepipais įsitikino jo kantrumu, o per priminimus ir bausmes už mažiausius netikslumus ar užmiršimus lavino jo nuolankumą.

Vaikas, visada lygiai nuolaidus, nepasiduodavo nenorui ir su gailėsčiu pripažindavo prie savo prasikaltimų, bučiavo motinos rankas prašydamas jos neapleisti, nors jis ir nėra visiškai atsidaęs.

Kiekvienas pasižeminimas ir noras tapti panašesniu V. Jėzui vertė Aleksiuoką gerą daryti. Viena tarnaitė, užmiršusi, įžeidė jį šmeižiančiais žodžiais ir net sudavė per veidą. Aleksiuokas niekam nepasiskundė, bet net jautėsi laimingu, galė-

damas tai kantriai iškęsti.

Prie šių bandymų namuose prisidėjo dar nemaži bandymai mokykloje. Ypač vienas iš mokytojų, galbūt motinos prašytas, buvo su juo net perdaug griežtas. Nepraleisdavo nė mažiausio nusizėminimo ir net kartais viešai baudė. Kartą įtarė Aleksiuoką, nors jis visai nebuvo to padaręs. Tačiau nesiteisino nė vienu žodžiu, nors jį barė ir niekino.

Vakare šį atsitikimą papasakojo motinai.

— Kodėl nesiteisina, jei buvai nekaltas?

— V. Jėzus taip pat buvo nekaltas, tačiau nesiteisino, — buvo atsakymas.

Pats save niekindamas, laikė save blogiausiu iš savo draugų tarpo. Pagyrimas ir geri pažymiai teikė jam nemalonumą. Nuolat siekiant aukštesnio mokslo, jo gabumai vis labiau buvo pastebimi; mokykloje sau lygių neturėjo.

Sulig viešpataujančio jėzuitų mokyklose papročio paskirtomis dienomis geriausi ir gabiausi mokiniai prieš rinktinę publiką sakė kalbas, ar skaitė eiles. Aleksandras paprastai visada dalyvavo tose literatinėse šventėse ir kalbėjo taip lengvai ir taip karštai, kad stebino visus nepaprastu talentu. Draugai didžiavosi savo draugu. Tuotarpu jis bėgdavo nuo plovimų ir slėpdavosi, trokšdamas, kad visi jį užmirštų.

Grižęs namo padėdavo dirbti. Galima buvo matyti jį su didele prijuoste šluojantį kambarius, ar plaunantį indus.

— Palikite mane ramybėje, — sakydavo šypsodamasis, — turiu įprasti prie to gyvenimo, kurį netrukus pradėsiu.

KATALIKŲ PASAULY

PARYŽIUS. — Benediktinių vienuolyno koplyčioje buvusioji įžymi Paryžiaus aktorė Yvonne Hautin, 22 m. amž., padarė vienuolės apžadus.

Iškilmingose apeigose pirmininkavo kardinolas Verdier'as, Paryžiaus arkivyskupas. Buvo susirinkusių daug aktorės draugų ir draugių — daugiausia aktorių. Kai kurie kaž kodėl ašarojo, kada apeigų metu jaunai vienuolei apkirpti puošnieji jos plaukai. Ji du metus išbuvo novicijate.

MISIJOS LONDONO LIETUVIAMS

Atvažiuavęs į Londoną, kaip jau esu minėjęs, klebono jau neradau. Jis buvo išlydėjęs į Lietuvą savo sergantį dėdę seniau čia buvusį kleboną — kun. K. J. Matulaitį. Kun. Sidaravičius taip pat už poros dienų rengėsi išvažiuoti į Paryžių savo studijų tęsti. Man buvo klebono paliktas laiškutis, kuriame jis prašo, kad ilgai netrukdamas pradėčiau jo parapijonams laikyti šv. Misijas. Mat, jo norėta, kad suskubčiau dviejų savaitių šv. Misijas atlaikyti kol dar nepasibaigs velykų išpažintis, o ji baigėsi kaip tik po dviejų savaitių. Taigi nieko nelaukdamas nutariau nuo ateinančio sekmadienio, t. y. nuo gegužės 8 d. vakaro ir pradėti jas. Bet kaip nemalonu, kad reikia man pirmąkart esančiam Londone, nepažįstančiam nei žmonių, nei jų reikalų, nei vietos sąlygų, neturint kam patarti, reikia vienam tokį sunkų darbą, kaip Misijos, atlikti.

Ne ką darysi, jei reik, tai reik! Nutariau daryti. Bet kur trumpa, ten ir trūksta. Londono oras pasirodė ne toks malonus, kaip iš pradžių buvau manęs. Kambariai silpnai gazu apšildomi, bažnyčia visai neapšildoma, o oras atšalo ligi 48 Fer. Ar nepaims manęs, Amerikoje šiltuose kambariuose išsipaikinusio, šaltis su drugiu. Aš tik dairausi, kas čia reiks toliau daryti: vienų vienas likausi,

jokio iš kitur pagelbininko nesulauksi, tai kaip čia šv. Misijas pradėti,

Buvau jau manęs atidėti Misijas tolimesniai laikui, bet vėl gaila žmonių, kurie lauke šv. Misijų tam, kad galėtų velykinę išpažintį atlikti. Pasidrašinau Dievo pagalba, paėmiau kelis žirnelius nuo kosulio ir pradėjau darbą.

Pirmąją, t. y. moterims skirtąją, savaitę jaučiausi vis kiek užkimes, nesaivas. Žinoma, ir pamokslai tą savaitę neišėjo kaip reikiant. Bene malonu klausyti užkimusio, švagždančio balso? Moters tačiau nuolaidesnės pamokslininkams. Jos daugiau klauso ką pamokslininkas sako, o ne koku balsu sako. Taigi ir man nepalaikė per bloga mano nevisai skambaus balso.

Per visą savaitę rinkosi moterų tiek rytais, tiek vakarais labai daug. Daugelis rytais ėjo prie kasdieninės šv. Komunijos.

Sekminėse 4 val. buvo mažučiu kūdikių palaiminimas. Čia dar niekad to nesą buvę, tai suėjo ne tik motinėls su savo mažyčiais, bet daugelis ir didelių atėjo paklaudyti, kaip mažieji "dainininkai" savomis giesmėmis garbins Dievą. Labai gražaus ta iškilmė padarė išpūdzio, kurie tik joje dalyvavo.

Moterų Misijos Sekminių sekmadienį baigėsi per Sumą. Bet tai dar nebuvo galutinis baigimas. Tikroji Misijų pabaiga nutarta padaryti ir moterims ir vyrams bendrai ŠŠv. Trejybės sekmadienyje 3 val. popiet. Sekminėse moters užbaigė tik vakaro Misijas, o rytais jos ėjo dar ir antrą savaitę.

Antroji savaitė buvo vyrams. Neuzsileido jie moterims. Rinkosi labai noringai ir apščiai. Reik žinoti, kad Londono darbininkams kur kas sunkiau ateiti vakarais į bažnyčią, nes jie savo darbus baigia 8 valandą vakare. Tokiu būdu nusidirbę, suvargę po sunkaus darbo kol pareina namo, kol persirengia, pavalgo, tai ir 9 val. ateina.

Turėdamas tai atmintyje, aš ir padariau planą vakaras pradėti pamokslus ne anksčiau, kaip 9 val. Ir taip gana vėlai nusitraukdavo. O jei kuris dar norėdavo iš vakaro priėti išpažinties, tai tam ir visai buvo vėlu.

Labai malonu buvo paklaustyti, kaip pilna bažnyčia užtraukdavo vyriškais balsais "Tegul bus pagarbintas," ar kitą kurią giesmę — net bažnyčiadreba! Amerikojetaip visą bažnyčią giedančių vyrų man niekur neteko girdėti. Tenai jau užmiršę ir atrpatę. Čia dar veikia juose iš Lietuvos atsineštoji dvasia. Kaip tėvynėje, taip ir svetimijoje šalyje jie mėgsta bendra giesme garbinti savo Viešpatį. Garbė jiems užtatai!

MOTINOS DIENA

Kadangi londonietės šv. Onos dr-jos moters buvo iš anksto nužūrėjusios šv. Trejybės sekmadienį motinos dienai minėti, tai dabar kaip tik susidūrė jų iškilnė su šv. Misijų pabaigtuvėmis. Viena antrai šios dvi iškilnės, tačiau, ne tik nieko nekenkė, bet dar padėjo. Kaip miela buvo motinėlėms, kai paskutinę šv. Misijų dieną ir jaunimas ir suaugusieji vyrai bei moters ėjo visi galima sakyti "in corpore", prie šv. Komunijos ir visi ją aukojo už savo gerąsias motinėles! Bažnyčioje buvo stačiai kažkoks nepaprastas nusiteikimas. Visi jautė, kad atlieka viso Dangaus ir savo tėvelių akivaizdoje labai kilnų aktą, dėkodami Viešpačiui už suteikimą mums gerų tėvelių, o tėveliams už jų nepaprastą vaikams meilę ir pasiukojimą. Kartu su tuo aktu ir atsiprašydami juos už taip dažnai daromus jiems nemalonumus savo nepaklusnumu bei netinkamu pasielgimu.

Kaip labai visa bažnyčia atjautė tos valandos įspūdingumą, geriausiai liudija tai, kad po šv. Komunijos pradėjus kunigui kalbėti padėkos ir atsiprašymo aktą, visą bažnyčia ne žodžiais, bet graudžio-

mis ašaromis tam pritarė. Vieni džiaugsmo ašaromis, kiti vėl atgailos ašaromis...

Garbė Viešpačiui! Jei dar mūs vaikai jaučia reikalo gailėtis už nepagerbimą savo tėvelių, o tėveliai jei dar turi tokius vaikelius, kurie supranta savo klaidas, nori jas taisyti ir būti geri...

Apie 6 val. lietuvių klube tėveliams pagerbti jaunimas buvo suruošęs vakarėlį. Vakarėlio programos buvo šitokios: 1) įžangos prakalba, kurią teko man pasakyti. 2) Suvaidinta du labai geri veikaliai: "Neklaužada Kazytė" ir "Musmirės." Tarp tų vaidinimėlių dar buvo įbruktos dainelės, monologai-eilės, šokiai.

Viskas labai gražiai ir pamokinančiai. Reikia pripažinti ir vaidiloms ir jų vedėjams, kad labai sugabiai prisiruošta ir labai gražiai suvaidinta. Kaip gražiai, pvyzdžiui, vaidinta "Musmirės". Kiek daug iš tokio veikalelio naudos ir patiems vaidiloms ir publiškai! Ne "musmirių" pavyzdžiu turime sekti, bet padorių grybų: baravykų, voveruškų ir kitų, kurie ne tik sau gyventi, bet ir visuomenei nori būti naudingi! Deja! Kiek daug mūsų tarpe atsiranda tų musmirių, kurie pasipuošę savo galvas raudonomis svajonėmis savo tik smagumų ieško, o apie visuomeninius reikalus nė užsiminti nenori!..

Taip pat labai sumaniai ir mikliai atliktas klumpių šokis. Nesakytum kad suaugę, igudę į tą darbą artistai būtų buvę scenoje, o ne maži vaikai!

Ponia Kajeckienė, mūsų atstovybės Londone Sekretoriaus žmona, labai vykusią turėjo prakalbą-paskaitą apie moters reikšmę visuomenės ir atskirų šeimų gyvenime. Gaila tik, kad kiek per silpnas prelegentės balselis neleido visiems kaip reikiant nugirsti jos auksinių minčių ir nurodymų.

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

Mūsų Darbai

Švč. Marijos Lietuvių Kolegija, Thompson, Conn. birželio 15 dieną aplankė Hartfordo vyskupas-pavaduotojas Maurice McAuliffe, D. D.

Aukštasis svečias visu pirma užėjo į koplyčią aplankyti švenčiausio. Paskui atėjo į gražiąją knygyno salę. Čia, paėmęs kolegijos albumą, įrašė sekančius žodžius: "Tenužengia Viešpaties Dievo palaima ant šios kolegijos, josios direktorių ir studentų ir tepasilieka su jais per amžius" ir pasirašė. Kartu savo parašus padėjo ir jojo palydovai.

Jo Ekscelencija apžiūrėjo namus, klauzinius kambarius, rekreacijos kambarius, refektorijų, dormitorijas. Visu kuo gėrėdamasis, kalbėjo, kad taip visa gražiai ištaisyta, sumaniai įrengta ir tai mūsų katalikų tokia graži įstaiga.

Kuomet garbusis ganytojas išėjo į parką, neturėjo žodžių, kad atsigėrėtų. "Visur, sako, esu buvęs; Europoje daug gražių vietų matęs, bet nieko panašaus niekur nemačiau. Tai Dievo Apveizda mums katalikams suteikė šitą palaimintą vietą!" Toki nuoširdūs ganytojo pagyrimai teikė džiaugsmo kolegijos vadovybei.

Jo Ekscelencija linkėjo įkurdinti sešes vienuoles prie kolegijos ir joms pavesti visą ekonomiją, virtuvę, skalbyklą. Jos savo taupumu, savo doru pavyzdžiu veiks į kolegijos gerovę labai teigiamai ir padės tą sunkią auklėjimo našta lengvinti.

Garbingas Svečias pilnai buvo patenkintas mūsų įstaiga ir pilnas maloniausių išpuodžių, gėrėjosi, kad tokia puiki vieta ir naudinga įstaiga pradėjo savo darbą Hartfordo vyskupijoje.

Kolegijos Rėmėjai:

M. Matulevičienė, New Britain, Conn.	3.00
Ag. Tonzagulsienė, Chicago, Ill.	3.00
V. Juknis, W. Hazleton, Pa.	3.00

S. Cibulski, Waterbury, Conn.	3.00
F. Stulginskis, Chicago, Ill.	3.00
Al. Sekevičienė, Baltimore, Md.	3.00
M. Baltrušaitienė, Brooklyn, N. Y.	3.00
P. Jurevičiūtė, Brooklyn, N. Y.	3.00
U. Kerpavičienė, Roebing, N. J.	3.00
Amžinos narystės aukos prisiūsta	50.00
Ad. Paulauskas, Minersville, Pa.	3.00
V. Pipirienė, Kenosha, Wis.	3.00
Pet. Pileckienė, Montello, Mass.	3.00
O. Rabikauskas, Kingston, Pa.	3.00
Alice Kerulis, Worcester, Mass.	3.00
M. Juodzevičienė, Brooklyn, N. Y.	3.00
Jonas Slifka, Dolgeville, N. Y.	1.00
Polikarp. Liuolia, Montello, Mass.	3.00
Br. Kazlauskienė, Chicago, Ill.	3.00
Kolegijos Rėmėjų 35 skyrius,	
Brighton Park, Chicago, Ill.	80.00
Mar. Savaitė, Chicago, Ill.	3.00
S. Litvinavičius, Cicero, Ill.	3.00
Chic. Aps. Kol. Rėm. geg. 15 d.	
piknikas Liurdo kapuose statymui	79.60
Ieva Mačiūnienė, Shenandoah, Pa.	2.00
Ag. Pranienė, E. Orange, N. J.	5.00
V. Karkauskaitė, New Haven, Conn.	3.00
G. Norkūnienė, New Haven, Conn.	3.00
O. Sesevičienė, Chicago, Ill.	3.00
E. Sesevičiūtė, Chicago, Ill.	3.00
Ant. Petkus, Cicero, Ill.	3.00

(3us daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas.

Rėmėjų Centras.

A. † A.

TERESĖ BALVOČIENĖ,
buvusi Kolegijos metinė rėmėja mirė birželio 4 d. 1932 m. Hartford, Conn. Šv. Mišiose už mirusią Marijonų Vienuolyne bus daromas atminimas liepos 4 ir 5 d. Rėmėjų prašoma už a. a. Teresę vieną dalį rožančiaus dalį sukalbėti.

KLAUSIMAI IR ATSAKYM.

KLAUSIMAS. Vienas kunigas man sakė, kad, kol mano išpažintys buvo negeros, tai Dievas nepriėmė nei mano maldų nei mano kitų gerų darbų. Gi kitas kunigas per pamokslą pasakė, kad, pataisius negeras išpažintis, pradėjus dievotai gyventi, Dievas priima maldas ir gerus darbus. Kurio teisybė? A. P.

ATSAKYMAI. Ar kunigai lygiai taip sakė, kaip čia klausime rašai, nežinau, nes dažnai žmonės bet ką supratę savotiškai, mano, būk kunigas taip pasakęs.

Šiame klausime yra abiejų teisybė. Kol išpažintys buvo negeros ir buvai mirtinose nuodėmėse, tai neturėjai nuopelnų pas Dievą; o kuomet pataisai išpažintis ir atgavai Dievo malonę, atgavai ir nuopelnus.

KLAUSIMAS. Mano vyras didelis bedievis. Jis piktina visokiais būdais vaikus. Jis duoda jiems blogą pavyzdį. Daug nuo to kenčiu; prašau Dievo pasigailėjimo, bet nieko nesulaukiu. Nežinau, ką toliau daryti? Pent.

ATSAKYMAS. Kaip meldiesi, taip ir melksis. "Kas ištesės iki galui, tas bus išganytas." Neskirk Dievui nei laiko, nei būdo daryti atmainą. Kęsk ir melksis ir viską palik Dievo valiai. Tu neliksi be naudos.

KLAUSIMAS. Lietuvių parapijoj K., Pa. per gavėnią buvo laikoma suma — skaitytinės Mišios su dviem žvakutėm. Ką reiškia tokia atmaina?

Senas parapijonas.

ATSAKYMAS. Parapijos klebonas turi pareigą laikyti Mišias už parapijonus sekmadieniais ir šventadieniais. Jam Bažnyčios Valdžios neskirta, ar jis turi laikyti giedotines ar skaitytines Mišias. Jis yra pilnai išpildęs savo pareigą, jei atlaiko tik skaitytines Mišias. Be to, jis už tas Mišias, ar jos giedotinės, ar skaitytinės, negali imti aukos (atlyginimo).

Suma arba iškilmingesnės giedotinės

Mišios yra tik taip papročio, del iškilmingumo įvestos, bet nėra jokios pareigos jas taip laikyti; ir jei yra priežastis, tai suma gali būti ir skaityta ir žmonės, kurie jos išklauso, geriausiai ganapadaro Bažnyčios įsakymui.

Parapijose, kuriose yra nuolatos daugiau kaip vienas kunigas, tai gali by kas užsipašyti sumą savo intencijai ir tuomet, atsižvelgiant į skirtą auką, suma gal būt iškilmingesnė, ar mažiau iškilminga. Gi ką mini \$50.00, tai tas man yra beveik naujiena, arba jums nesusipratiimas. Kartais buvo atsitikimų, kad turtin-gas parapijonas mirdamas užrašo parapijai žymų palikimą, kad už nuošimtį, ar kaip kitaip būtų laikoma iškilminga suma. Bet tai yra retenybė, o itin čia Amerikoje.

KLAUSIMAS. Koks yra skirtumas, kada katalikas apsiveda su nekatalike zokristijoje arba "courte"?

Waukeganietis.

ATSAKYMAS. Dėl šliubo gerumo nesvarbu vieta, bet asmuo, kuris išklauso jaunųjų pasižadėjimų ir juos užtvirtina.

Kad kataliko apsivedimas būtų teisėtas, geras ir teisingas, jis turi įvykti prie katalikų kunigo, nežiūrint kur ar bažnyčioje, ar zokristijoje. Jeigu net ir "courte" katalikas apsivestų su nekatalike prie katalikų kunigo, tai šliūbas būtų teisėtas ir geras. Be katalikų kunigo kataliko šliūbas niekur nėra geras.

KLAUSIMAS. Ar reikia sakyti antrą kartą per išpažintį tokią nuodėmę, apie kurią abejoji, ar aiškiai buvo nuodėmklausio suprasta, nes jis neklausė, kaip ji buvo padaryta. Aš labai dėl nuodėmės gailėjausi, pasirengęs buvau ją išpažinti koteisingiausiai ir daugiau į ją negrižau?

A. L.

ATSAKYMAS. Iš tikrųjų, tai nėra pareigos, kad ją antrą kartą sakytum, bet, jei ji tau nuolatos prisimena ir kečia neramumų, pasisakyk antrą kartą, tai visi neramumai pasibaigs.

KLAUSIMAS. Ar senovės apaštalai šukuodavo ir garbiniuodavo plaukus, o mūsų laikų mokytojai garbiniuoja ir piktina jaunimą? Chicagietis.

ATSAKYMAS. Nevertėtų užsiiminėti panašiais klausimais. Kas iš jų naudos? Kvailas ir toks jaunimas, kuris tokiais dalykais piktinasi. Tokis pasipiktinimas yra daugiau fariziejiskas, negu nekaltų žmonių.

Aiškus dalykas, kad senovės apaštalai koku nors būdu tvarkė savo plaukus ir nevaikščiojo susivėlę. Kitų apaštalų buvo garbiniuoti plaukai, nors įje jų ir negarbiniavo. Dabar yra asmenų, kurių plaukai garbiniuojasi arba banguojasi, visiškai nieko jiems nedarant. Užsiimdinėkite svarbesniais dalykais negu plaukai.

LIETUVOS ŽINIOS

MARIJAMPOLĖ. — Marijonų kongregacijos leidžiamas savaitinis, paveikluotas žurnalas "Šaltinis" gavo naują vyriausiąją redaktorių kun. K. Matulaitį, M. I. C., gerai amerikiečiams pažįstamąjį "Draugo" administratorių ir redaktorių, pėreitąją žiemą Londone buvusį lietuvių klebonu, kurio vieton dabar yra paskirtas kun. Vl. Mažonas. *Koresp.*

KAUNAS

Seserys Kotrinietės paima Karmėlavos Katalikių Moterų Draugijos ūkį ir rodo ūkio mokyklą nuo rudens.

Dabar lietuvių labai daug stoja į vienuolynus ir pačios spiečiasi būrelius, kad susikurti bendrus gyvenimus. Lietuvoje labai sunku nemokytoms mergaitėms pasilikti vienuolyne — išvaro, arba sveikata netęsi. Viena kita mergaitė mėgino išvažiuoti į užsienį ir kurios išvažiavo seniau visos beveik paliko vienuolėmis. Praeitą metą važinėjo užsienį Prancūzijoje pralotas Macejauskas, švėkšnos klebonas, jis surado Prancūzijoje turtingus, tuščius vienuolynus. Prašo seserys kandidačių, nežiūrint amžiaus, mokslo ir turto. Netu-

rinčioms keliui pinigų žadėjo prisiųsti, kad tik važiuotų į vienuolyną. Taigi lietuvaitės ir susijudino išvažiuoti į Prancūziją. Šiandien iš Kauno išvažiuoja rodos 16 merginų į vienuolyną. Dalis važiuoja į Niečą pas pranciškonės, dalis į Šv. Sakramento vienuolyną. Iš Odesos viena išvažiuoja Emilija Pauliukaitė ji buvo Rokiškyje su Jurkštaite. Pas pranciškonės yra lietuvaitė naujokų mokytoja. Daugumas kunigų ir žmonių labai nepatenkinti kad lietuvaitės išvažiuoja, bet ką darysi, kad Lietuvoje labai daug išvaro iš vienuolynų. Į Prancūziją priima nemokytas iki 45 metų. Mān kaip bus vienuolyne, nežinau, bet rengiuosi su dideliu linksmumu. Manau vis geriau prisirengti prie mirties negu pasaulyje. Čia eini, eini nuo ryto iki vėlybo vakaro, niekaip negali užbaigti nė mokslų nė darbų. Kartais taip priūsti, kad ne vakarinių poterių nesukalbi, o tuo darbu dar visi nepatenkinti. Sudie! *Jūs dukrelė.*

MARIAN HILLS COLLEGE HINSDALE, ILL.

Kas nori studijuoti Lietuvių Kolegijoje tesikreipia **Rev. Dr. J. Navickas, St. Mary's College, Thompson, Conn.** bet kas iš Vakarinių Amerikos Valstybių, tai yra, iš Illinois ir aplinkinių valstybių, negali keliauti į Connecticut, tai pirmųjų dviejų kolegijos metų mokslą gali įgyti Marian Hills Kolegijoje.

Kreipkitės adresu:

REV. V. KULIKAUSKAS,

Marian Hills College,
Hinsdale, Ill.